

РЕШЕНИЕ

№ 4889

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2260** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК 20469191866 срещу решение № 21/5.5.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, с което е потвърден акт за регистрация по Закона за ДДС - № 220422003120702/15.10.2020 г. на жалбоподателя.

Жалбоподателят твърди, че неправилно е регистриран по ЗДДС в частта, в която е определена дата на регистрация 25.7.2017 г. Не следва да се обвързва датата на регистрацията с вписването на търговеца в Търговския регистър. При учредяването на дружеството жалбоподател физическите лица-учредители /М. Ц. и В. Ц./ са извършили апортна вноска в капитала на новоучреденото дружество на свое лично имущество, а не на имущество, включено в активите на данъчно задължено лица по смисъла на ЗДДС. Имуществото е придобито от дейността им като частни съдебни изпълнители, както и по наследство. Ето защо не следва да се прилага чл. 132, ал. 1 и 2 ЗДДС. Обжалваният акт за регистрация твърди също, че немотивиран. Разсъжденията на данъчните органи са приложими в хипотезата, когато праводателят по апорта е регистриран по ЗДДС. В случая имуществото на праводателите, което е било апортирано, не е било включено в стопанските активи на тяхната практика като частни съдебни изпълнители, нито е било имущество, придобито за целите на дейността, която осъществявали. Счита, че цитираното решение на Съда на ЕС е неприложимо в конкретния случай, доколкото физическите лица, апортирали

имущество, не биха дължали ДДС и при прехвърляне на имотите, посредством обикновена продажба. Апортираните имоти са сгради, по-стари от 5 г. и на основание чл. 45, ал. 3 ЗДДС тези доставки са необлагаеми. Цитират практика на ВАС, съгласно която е възприет функционален, а не персонален критерий при прилагане на ЗДДС в частта за регистрация по ЗДДС.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Ако се приеме тълкуването на жалбоподателя, би се стигнало до необосновано разширително такова. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претенцията на жалбоподателя за разноски.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Жалбоподателят, на 5.10.2020 г., е подал заявление за регистрация по ЗДДС, на основание чл. 100, ал. 1 ЗДДС и чл. 96, ал. 1 ЗДДС. По това заявление е извършена проверка като са проверени вписванията в Агенцията по вписвания. При извършване на служебна справка и от настоящия състав съдът констатира, че част от фактическите констатации на ответника съвпадат с вписванията в Търговския регистър.

Установява се /а и не е спорно/, че дружеството-жалбоподател е регистрирано на 25.7.2017 г., като акционерно дружество. Капиталът е формиран от 18398 бр. поименни акции с номинал 100 лв. Направена е непарична вноска/апорт/ на подробно описани недвижими имоти, оценени на обща стойност от 18399 800 лв. Апортирани са 14 бр. недвижими имоти, придобити през периода 1999 г. – 2017 г., като за преобладаващата част е отбелязано, че са в режим на съпругеска имуществена общност, а друга част - по наследство или лична собственост на М. Ц..

За периода от 1.10.2019 г. до 30.9.2020 г. дружеството жалбоподател е реализирал оборот от общо 55650 лв., видно от справка за оборота и оборотната ведомост, както и 6 бр. фактури и договори за наем.

М. К. Ц. и В. Л. Ц. са регистрирани по ЗДДС лица съответно на 23.9.2009 г. и 1.6.2016 г. Те упражняват дейност като частни съдебни изпълнители с район на действие Софийски градски и Софийски окръжен съд.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Оспореното решение е издадено от компетентен за това орган.

Относно спазването на процесуалните правила. При извършване на служебна проверка съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Относно материално-правната законосъобразност на оспорения акт.

Съгласно чл. 132, ал. 1 ЗДДС, задължително се регистрира по този закон лице, което на основание чл. 10, ал. 1 / в случая – т. 3/ ЗДДС придобие стоки и услуги от регистрирано лице. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 3 ЗДДС сред основанията за придобиване е извършване на непарична вноска в търговско дружество, какъвто е процесният случай. Непаричните вноски са уредени в Търговския закон – чл. 72 ТЗ. По арг. от чл. 72 и чл. 73 ТЗ, непаричните вноски могат да са както недвижими имоти /доколкото за тяхното прехвърляне е необходима нотариална форма – чл. 18 ЗЗД/, така и други, оценени в пари, права.

В процесния случай безспорно се установява, че е налице придобиване по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 3 ЗДДС.

Безспорно е също така, че М. и В. Ц. – направили апортната вноска, към датата на вписване на дружеството-жалбоподател, са били регистрирани по ЗДДС, в качеството си на частни съдебни изпълнители и на основание чл. 3, ал. 2 ЗДДС.

Същевременно обаче, по арг. на ал. 1 и ал. 2 от чл. 3 на ЗДДС съдът намира, че следва да се приеме, че те са данъчно задължени по ЗДДС именно при и с оглед извършване на съответната дейност, която извършват редовно и по занаятие, но в рамките на съответното занаятие. Това е така доколкото те са данъчно задължени лица именно с оглед извършването от тях дейност. В случаите, когато лицата по посочените норми участват в оборота извън извършване на съответната дейност /редовно и по занаят/ не би следвало да са данъчно задължени по ЗДДС. Това е безспорно наложено и в практиката.

В противен случай, ако се приеме тезата в обжалваното решение, би се стигнало до извода, че лицата, извършващи посочените действия, са данъчно задължени лица при участието си в оборота, без значение дали действат в съответното качество /нотариуси, адвокати, частни съдебни изпълнители и др./ или когато действат като обикновени граждани /ако са физически лица, какъвто е процесният случай/, с което би се излязло извън целите на ЗДДС и по-специално – на чл. 3 и чл. 10 ЗДДС.

В процесния случай, при извършване на апортните вноски в дружеството-жалбоподател физическите лица М. и В. Ц. не са участвали в качеството им на частни съдебни изпълнители. Ето защо и не би следвало за конкретната сделка да се приеме, че са имали качеството на данъчно задължени лица по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗДДС, поради което и настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено.

По разноските. На основание чл. 161 ДОПК ответникът би следвало да дължи направените разноски за адвокатско възнаграждение /1730 лв./ и държавна такса /50 лв./.

По възражението за прекомерност. Съдът намира, че е частично основателно. Действително, делото не е с фактическа, но е с правна сложност. Ето защо следва да се присъди възнаграждение над минимално определеното в чл. 8, ал. 3 от Наредбата за адвокатските възнаграждения - 500 лв. Като съобрази изложеното съдът намира, че следва да се намали претендираното възнаграждение до сумата от 1100 лв., като се присъди последната, както и разноските за държавна такса.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК 20469191866, решение № 21/5.5.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, с което е потвърден акт за регистрация по Закона за ДДС - № 220422003120702/15.10.2020 г.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на [фирма], ЕИК 20469191866 общо сумата от 1150 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

При подаване на касационна жалба тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: